

FIRMA NEPIVODA

Josef Nepivoda se za volantem traktoru drkotal rozbitou silnicí a potil je jako vrata od chlíva. Byl sice unavený a umořený, ale obrovské dusno mu dávalo naději, že tentokrát by jeho cesta do Kozína nemusela být marná. Byl tam už před dvěma týdny a znovu pak před pěti dny, ale starý Dusík se ještě nějak zmátožil. Josef čekal ve vsi do druhého dne, ale pak to vzdal a jel raději o deset kilometrů dál do Vepřové. Měl zaručenou zprávu, že Marie Kulíšková je v posledním tažení. A Vepřová byla na hranici jeho rajónu, bylo tedy nebezpečí, že tam zajede konkurent Nejezchleba. Už mu takhle párkrát nebožtíka vyfoukl. Ale tentokrát se Josefovi poštěstilo. Přijel v okamžiku, když u Kulíškové stál místní farář a dával jí poslední pomazání. Už mnohokrát ho napadlo, že musí mít nějaký šestý smysl, jakýsi instinkt, který směřuje jeho kroky, či přesněji řečeno kola jeho soupravy právě tam, kde někomu dohořívá svíce.

Rychle běžel ke svému zvláštnímu přívěsu - divné podlouhlé peci trochu připomínající cisternu, a roztopil oheň ve svém pojízdném krematoriu. A když o dvě hodiny později Kulíškovou vynášeli, stál už Josef v černém obleku, v cylindru a bílých rukavičkách v pozoru u rozpálené pece. A právě v tom okamžiku se na horizontu objevila maringotka Nejezchleby. Josef sice musel zachovávat smutnou tvář, ale v duchu se smál. Představoval si, jak Nejezchleba asi skřípe zuby, když vidí stoupající kouř. Alespoň jednou byl Josef rychlejší.

Nyní se tedy blíží ke Kozínu a věří, že Dusík tohle počasí nemůže vydržet. Zastaví před Dusíkovíc domkem, vyskočí z kabiny traktoru a otevře branku. Zaštěkání voříška Pajdy přivolalo ven Dusíkovu snachu Blanku.

„Ještě je brzy, pane Nepivodo. Ale pojd'te si sednout, myslím, že to nebude dlouho trvat. Udělám vám zatím kafíčko.“

Josef si u pumpy opláchl ruce, namočil kapesník a otřel si čelo a zátylek a sednul si na lavičku pod okno. Blanka za chvíli přišla s hrnkem kafe a s ní se

přišourala i Dusíkova žena Antonie. Měla slzy na krajíčku a přisedla si k Josefovi, zatímco Blanka zmizela v domě.

„Pane Nepivodo, to je hrozný! Šedesát roků jsme spolu, z toho padesát osm mě podváděl a byl furt plnej ženskejch. A těch peněz co prohrál v kartách! Dokud byl zdravej, tak byl denně v hospodě. No vidíte, a já teď brečím, protože jsem si na toho lumpa zvykla.“

„Chápu, musí to být pro vás těžké. Alespoň vidíte, jak smutné já mám povolání. Denně jsem ve styku se smrtí a s bolestí. A ještě jsem v jednom kuse na cestách, spím kde se dá, kolikrát i na seně nebo pod traktorem, pořád musím dělat dříví, nepravidelná strava, jó milá paní, těžký to mám. A teď to ještě někdo takhle zdržuje, vždyť já jsem tady už potřetí. Nemohla byste manželovi trochu domluvit?“

„Když on je tak tvrdohlavej. No schválně, jděte to zkusit sám.“

Josef dopil kafíčko, poděkoval a vešel do stavení. Umírající ležel na posteli a těžce dýchal. Sotva však spatřil Josefa, prudce se posadil a s námahou zakřičel: „Jeď vodsud' ty hyeno, ty paliči, já se ještě do ty tvý pece nechystám!“ Pak se zase položil a popadal dech. Josef si říkal, že takové rozčilení nemusí být v tuto chvíli na závalu a tak se snažil ještě to přikrmit.

„Ale, ale pane Dusíku, copak takové drahoty? Jste prolezlý spoustou nemocí, na které medicína nezná léku. Co si myslíte, že vás tady ještě čeká? Bolest, nemohoucnost, jenom utrpení pane Dusíku a k tomu ještě ...“ Josef se rozhlédl, naklonil k lůžku umírajícího a zašeptal, „ta vaše ježibaba!“

Dusík se opět zvedl, ale nepodařilo se mu vydat žádnou hlásku. Jen sípal. A Josef kul železo, dokud bylo žhavé.

„No vidíte, jak to jde, když se snažíte. Ještě trochu zatlačte, no tak se toho nebojte! Čeká vás věčný ráj a blaženost. Tak šup, šup, nemám moc času. A víte jak se maso v tomhle vedru rychle kazí. Jestli vás dnes neudělám, tak se tady za chvíli rozložíte. A to byste chtěl? To byste chtěl, tady zasmradit celý barák? I doktor říkal, že nemáte šanci, tak aspoň jeho byste mohl poslechnout.“

Dusík ještě chvíli chroptěl a pak vydechl naposledy. Josef se minutku kochal pohledem na mrtvolu, pak vymáčkl slzu, v tom byl mistr, a zavolal vdovu.

„Tak paní Dusíková, přijměte upřímnou soustrast. Zavolejte lékaře a pak mi ho připravte. Já jdu zatím roztopit pec. Jen mi ještě řekněte, kde chcete provést kremaci. Uděláme to tady u stavení nebo zajedeme k lesu?“

„Tady, doma, kdo by se v tomhle vedru tahal takovej lán cesty.“

„Máte recht, doma je doma. A přijďte si vybrat některou urnu. Já klidně počkám, teď už nikam nespěchám. Houžvička z Mušína ten ještě vydrží, Kadeřábkovou z Koňské Lhoty odvezli umřít do nemocnice, tak na tu stejně nemůžu, a Kohouta z Volína si hlídá Nejezchleba a ten ho nepustí.“

Dusíková si utírala oči zástěrou a vzlykavým hlasem řekla: „Tady si sedněte mistře. Jste šikovnej. Já vám ohřeju držkovou, udělala jsem ji pro nebožtíka, já sama to nežeru.“

Josef si pochutnával na držkové, když přišel doktor. Konstatoval smrt, dal si také talíř držkové a s Josefem do každé nohy jedno štamprle domácí samohonky. Josef se pak zvedl a šel zatopit v peci. Když byla pec důkladně rozžhavená, převlékl se do černého pracovního obleku a vrátil se do světnice, kde už byl nebožtík připravený. Vedle něj na posteli chrápal doktor, který zatím stihl vypít celý zbytek samohonky. Josef chvíli přemýšlel, jestli je nemá vzít oba. Dva na jedno roztopení, to je vždycky terno, ale neví, jestli by mu za doktora někdo zaplatil. Sedl si ke stolu a vyřídil s vdovou nezbytnou administrativu a finanční záležitosti. Byl trochu zklamaný, že vdova si nepřála hudbu, protože Josef s sebou vozil nádherný starý gramofon na kliku a sám uměl zazpívat řadu smutných písní. Mohl by si tak dát přirážku, ale víc ho mrzel samotný fakt, že si nezazpívá. Zpíval totiž rád a krásně dojemně. Pak s pomocí Blanky naložil Dusíka na rudlík, řemenem ho upevnil, po prknech sjel tři schody a venku přeložil, opět s Blančinou pomocí, nebožtíka na kolečkové hydraulické máry. U pece šlapáním na pedál zvedl máry do potřebné výše a zavolal vdovu. Mezitím

přijel i syn zemřelého Vilda. Josef mu rovněž popřál upřímnou soustrast. Dohodli, že obřad vykonají neprodleně, dokud jsou děti ve škole. Vilda se ani nepřevlékl z montérek, jen smekl svůj dřavý slamák. Josef měl krátkou řeč, pak otevřel pec a pákou naklonil máry. Dusík se skulil do výhně, Josef rychle zavřel pec a bylo to. Teď počká, až oheň vykoná své, nasype popel do urny a předá ho vdově. To bude chvíli trvat, tak si rád dá ještě jednu kávičku a jednu štamprličku. Do tohoto čekání najednou přiběhne malá holka od statkáře Šusty. „Pane Nepivoda, tatínek vám vzkazuje, že nám chcipla kráva, tak jestli byste mu ji taky nespálil.“

„Tak vyříd' tatínkovi, ať ji hned rozřeže na kusy velikosti člověka, já se za hodinku stavím. Pec mám rozpálenou, tak k vám přejeďu hned jak to tady vyřídím.“ No vida, a je další kšeftík.

Pec pěkně hořela, Josef zaroštoval a do plechové vany napadal žhavý zpopelněný Dusík. Když trochu vychladl, nasypal ho do urny, předal vdově. Pak na rudlík upevnili ožralého doktora, stejným způsobem ho vyvezl z chalupy, stejně naložili na máry, které provazem zapřáhl za pec. Sedl do traktoru, nastartoval a s kouřící pecí se rozjel na druhý konec vesnice k Šustům, přičemž cestou se stavili u doktorova domu, kde Josef pákou máry naklonil a náklad se skulil se žuchnutím do trávy.

Kráva byla už motorovou pilou naporcovaná, tak mohli pacholci první kusy do pece hodit. Tohle bude delší práce, tak Josef nepohrdl svačinou. Vzal si ale jen párek s rohlíkem, steak raději odmítl.

Slunce už zašlo za obzor, když házeli do pece poslední kus. Josef přijal nabídku na nocleh na seně a celkem blaženě usnul.

Ráno vyčistil pec a rozjel se dál. Vzal to přes Mušín, ale když viděl Houžvičku na zahradě obracet seno, jen mu smutně zamával. Houžvička na něho mával o poznání radostněji a volal:

„Nazdáár paliči! Přijed' až za rok, já ještě nejsem připravenej.“

Josef tedy ani nezastavoval a jel směrem k Dolnímu Kočkovu. Zítra tam bude velká cikánská svatba a co kdyby Tihle temperamentní hoši přece občas vytáhnou nože. Zaparkoval traktor s pojízdnou pecí a nápisem FIRMA NEPIVODA, POJÍZDNÉ KREMATORIUM u hospody. Dá si něco dobrého k jídlu a pití a potom se ubytuje. Po dlouhé době si může dovolit jednu noc v měkké posteli.

Ráno po snídani zašel k cikánskému stavení, kde ženské dělaly poslední přípravy k hostině. Venku na dvoře bylo plno stolů a mezi tím se už motalo asi sto svatebčanů. Josef zašel za otcem ženicha, představil se mu a nabídl mu své služby, kdyby náhodou něco Přijal ihned krabici s dortem, kus uzeného a vypil sklenku drahého francouzského koňaku. A jak se tak motal mezi stoly, nechal na jednom nenápadně ležet břitvu.

z.j.

2010